

Radoslav Lošťák

DŮM, KDE NESNĚŽÍ

hra o dvou částech

*

Režie: Václav Kotva

Hudba: Miroslav Kratochvíl

Scéna: Josef Pšenička

Světla: Pavel Koželuh

Masky: Vlasta Vyčichlová

Technická spolupráce:

Rudolf Šimice, Anastázie Šimicová, Alena Kratochvílová

Osoby a obsazení

Adolf Duda, majitel domu	Jaroslav Vyčichlo
Margit Dudová, jeho žena	Blažena Stupková
Josef Duda, Dudův bratr	Milan Kroc
Růžena Dudová, jeho žena	Marie Pšeničková
Vlastík Duda, jeho syn	Josef Buchanec
Libuše Badurová, spolupracovnice J.Dudy.....	Hana Vildmanová
Eva Radvanecká, zdravotní sestra	Magda Kaucká
Roman Mácha, novinář	Vojtěch Filip
Zdeněk Hanák, Vlastíkův kamarád	Jindřich Kaucký
Děda Dlabač, důchodce	Josef Pšenička Václav Kotva
Erži, krásná cikánka	Ilona Čiperová Stáňa Pšeničková

Radoslav Lošťák charakterizuje v podtitulu svůj dramatický útvar jako hru. Je jisté, že toto drama nemá vyhraněný žánrový charakter, nejbližše snad má ke komedii. Ke komedii se silným společensko-kritickým akcentem. Autor neobyčejně zdařile poukázal na nebezpečí nově se rodícího maloměšťáctví, spojeného s hrabivostí, praktikami "ruka ruku myje" a snahou najít si i v dnešní době cestičky, jak žít na úkor druhých, jak vykořisťovat společnost. Členové rodiny Dudů jsou typy reprezentující téměř všechny lidské neřesti, narušené charaktery a sesuté mezilidské vztahy. Lošťák svou hrou dokazuje, že je nutné se s takovými lidmi utkat, i když (nebo právě proto) je to boj velice svízelný, ale ne marný.

*

Tradice ochotnického divadla v Radnicích je velmi stará a to, co je na ní nejcennější, je skutečnost, že od vzniku radnického ochotnického spolku v roce 1850 nebyla činnost prakticky přerušena. Není (a nemůže být) účelem této poznámky postihnout historii souboru, tím méně hodnotit výsledky jeho práce. Lze však stručně říci, že Radničtí zažili mnoho slavných a radostných chvil na různých jevištích nejen Západočeského kraje, ale i daleko za jeho hranicemi a dokonce za hranicemi naší vlasti. Další vývoj a osud souboru však netkví ve vzpomínkách na minulost, nezávisí na zbožných přáních a ani na připomínání morální povinnosti k souboru. Je třeba, aby přišli další lidé, mladí lidé, kteří budou mít divadlo rádi a kteří by svou svědomitou a cílevědomou prací pomohli připsat k dlouhé a bohaté historii radnického divadla další kapitoly.